

HVA MÅ GJØRES

Avisa til Norges Kommunistiske Studentforbund

I serien: Gode splittelser

Det er ikke mange grupper som har opplevd tre splittelser på ett år. Men det har Kommunistisk Arbeiderforbund/Kommunistisk Universitetslag greid. Først forsvant en del av gruppas faglige folk ut i fjor vinter. Så begynte høstsemesteret med at alle tre KUL'erne i Trondheim meldte seg ut og danna KAG eller KGB eller hva det nå var.

Men nå er det virkelig skjedd. I januar ble det full splittelse mellom de svorne Albania-vennene rundt Kjell Hovden og Harald Bernsten og den litt mykere KUL-fløyen, leda av Truls Wyller. De siste tapte knapt i voteringene og har nå dannet Kommunistforbundet.

I sine skriv etter bruddet retter de to fløyene de mest dramatiske

beskyldninger mot hverandre. Hovden-gruppa skal bl.a. ha arbeidet målbevisst for å sikre seg privat eiendomsrett over alle KAS midler, mens KA svarer med å skjelle ut KUL som en bande upålitelige småborgere. «Endelig er KA blitt et skikkelig arbeiderparti,» jubler Den Røde Arbeideren. Riktignok er Truls Wyller filosof, men Hovden og hans gamle selskapsklubb er neppe spesielt eigna til å lede arbeiderklassen de heller.

Etter det HMG kjenner til, er stor parten av KUL gått over i det nye Kommunistforbundet. Unntakene er KAS utenriksminister Klægstad og hans kampfelle Halvorsen, begge fra Sosialøkonomi i Oslo.

Eikefjord XIV

Bildet: Bjarne Eikefjord — her sammen med sitt ideal Per Kleppe.

Vi kommer ikke utenom Bjarne Eikefjord denne gangen heller. Eikefjord er av Universitas utnevnt til Blinderns største romle-bøtte, og er en av AUFs trofaste tilhengere.

På siste Studenttings-møte stilte denne Eikefjord til valg til Rådet for opplysningsvirksomhet — uten motkandidat. Likevel ble han ikke valgt!

Møteledelsen hadde opprinnelig tenkt å la ham velges uten avstemning, som for øvrig er vanlig når det bare er én kandidat. Men vanlig praksis gjelder ikke Eikefjord. Enkelte (venstreorienterte)

krevde avstemning. Resultatet ble 0 — null — stemmer for og ca. 20 mot. Dermed var Bjarne ikke valgt.

Seinere på kvelden var AUFs slagger på Blindern ute med kjef-ten igjen. Han fortalte om en faglig konferanse i Bergen han hadde vært til stede på. Der hadde han fått inntrykk av at student nå var blitt et skjellsord.

Da var det at en SV'er ikke kunne dy seg: — Det er ikke rart at student er blitt et skjellsord når Eikefjord har vært vestover og presentert seg.

12. mars skal vi prege landet

12. mars skal alle universitets- og høyskolesteder preges av den landsomfattende aksjonsdagen for bedring av studentøkonomien. Aksjonsdagen er vedtatt av Norsk Studentunions landsstyre, men vi oppfordrer også andre skoleslag om å slutte seg til dagen.

Hovedsaken med aksjonsdagen er å markere oss overfor folk flest og overfor myndighetene. Det viktigste er hvor mye (positiv) blest vi klarer å skape om aksjonsdagen. Dessuten er det helt avgjørende hvor mange studenter vi klarer å få til å ta aktivt del i aksjonene.

Undervisningsboikott og demonstrasjonstog er sjølsagt bra tiltak, men vi er redd de er for «tradisjonelle» til at verken journalister eller nye studenter lar seg mobilisere. Hvorfor ikke i tillegg prøve det som konservative i Trondheim har foreslått: Overnatting på lesesal eller kantine. I løpet av natta blir det god tid til å diskutere, framføre sketsjer, viser e.l. som noen har forberedt.

Vi tror det skulle være lett å skape allmenn interesse for et slikt tiltak.

DRAKER O.L.

På selve dagen 12. mars bør en eventuell undervisningsboikott kombineres med aktiv, utadrettet virksomhet. Hva har ikke f.eks. teatergruppa Solidar oppnådd med sine overraskende aksjoner? Eller hva med den 300m lange draken som Kunst- og Håndverk-elevene trakk gjennom Oslo-gatene for et par år siden? Noen krevde en gang «all makt til fantasien». Det er å gå noe langt, men overraskelser og originalitet er for tiden et av våre

beste aksjonsvapen.

På universiteter og skoler kan det arrangeres store konfrontasjonsmøter mellom studenter, ansvarlige politikere/administrasjons- og Studentings-pamper. Fagkritiske opplegg er heller ikke å forakte.

Og så er det neppe dumt å avslutte det hele med en skikkelig aksjonsfest, f.eks. som et felles-arrangement mellom NSU, studenteramfunnene og aksjonsledelsen på studentbyene.

Med et sånt variert opplegg skulle det være mulig å trekke mange studenter med i forberedelsene.

FRAM FOR «BREI FRONT»

Det er stor enighet blant alle studentpolitiske grupper om hovedkravene. Det er derfor meningsløst å lage svære diskusjoner eller splittelser på formuleringsspørsmål.

De viktigste kravene vi mener bør stilles 12. mars er følgende: Kjøpekrafta opp på 78-nivå. Kraftig økt stipendandel — borteboerstipend til alle borteboere.

BILDENE:

Over: 19. februar delte 4 kriminologistudenter ut fastelavensboller i Stortingskantina. Studiekameratene delte ut løpesedler på gatene med spørsmål om obligatorisk faste var innført for studenter. Store oppslag i Oslo-avisene dagen etter. Her allsang etter vellykket aksjon.

Under: Sos.ped.-studentene i Oslo tok stadig i bruk nye midler i kampen mot nedleggelse av instituttet. Her «sos.ped.-slangen» utenfor kollegiemøtet i fjor.

Renta på lånene ned til 7,5%. Driftstilskudd fra staten til samskipnader/boligstiftelser. Studenter krever forhandlingsrett.

På de plassene der en parole om støtte til husleiestreikene vil splitte studentene, er det ingen grunn til å presse den gjennom i

et aksjonsgrunnlag.

NSU har pekt på at det kan være gunstig å få til solidaritetsaksjoner blant ansatte. Vi slutter oss fullt ut til dette. Der det fins muligheter for et slikt samarbeid, bør det jobbes en del med.

Nr. 2 — februar 1980

Ansvarlig: Jørn Magdahl

—Husleieaksjonene en alvorlig belastning for Grønt Gras

— Husleieaksjonene har tatt livet av myten om at studentene nå bare leser fag og drikker øl, sier Toril Mellum, NKS'er og medlem av aksjonskomiteén på Sogn studentby i Oslo.

— I flere år har massemediene skrevet at studentene ikke lenger er interesserte i politikk. Tilmed Klassekampen hadde i høst et oppslag, der journalisten etter et raskt besøk i kantina slo fast at det ikke skjedde noen ting.

— Det ser ut til at alle avisskriveriene i hvert fall fikk Arbeiderpartiet til å tro at man kunne gjøre hva som helst med studentene. For det er opplagt at det ikke er en «feil» at studentene har fått en kraftig reallønnsnedgang. Staten har forsøkt å spare på alle uproduktive sektorer. At staten

samtidig gravla heltidsstudenten, var vel neppe beregnet, men sikkert kjærkomment for Arbeiderpartiet. Deltidsstudenten er nemlig altfor opptatt til å drive med politikk eller faglig fordyping. Han eller hun må skaffe seg ek-samen på mest effektive måte. — Men nå har aksjoner blitt

Bildet: Toril Mellum.

planlagt og stort sett startet over hele landet. Studentene finner seg ikke lengre i de økonomiske kår som bys dem. I NKS syns vi dette er svært positivt. Vi har alltid ment at studentene (og andre for den saks skyld) bare kan bedre sin egen situasjon gjennom å stå på sjøl. «Signalene» fra Før-

de & Co i det siste tyder også på at aksjonene har fått konkrete følger i de styrende organer. Departementet går nå inn for en vurdering av mulighetene for tilleggsbevilgning.

BRØDKRAV

— Men aksjonene stiller mer enn

brødkrav?

— Vi ser i dag at argumentasjonen om at studentøkonomien er avgjørende både for miljøet på fagene, for fagkritikken, for det politiske arbeidet og, ikke minst, for den sosiale sammensetning av studentmassen, er blitt akseptert i vide kretser. Det er ingen grunn til å være redd for at dette skal splitte fronten.

— Her i Oslo har aksjonene betydd en alvorlig utfordring av Grønt Gras. Denne gruppa har svært mange sympatisører, sjøl om de aktive utgjøres av en liten kjerne av Studenttings-pamper.

— Grønt Gras har alltid framstilt seg sjøl som progressive, anti-autoritære og venner av grunnplanet. Men etter at det ble snakk om husleieaksjoner har de brukt all tid og krefter på å motarbeide aksjonene, selv ETTER at de ble vedtatt på studentbyene. Bl.a. fikk de presset gjennom et vedtak på Studenttinget som tok avstand fra aksjonene.

— Alt dette har betydd at Grønt Gras har mistet mye sympati blant folk som har støtta dem. I Studenttings- og Samskipnads-saker er det ikke mulig å se forskjell på dem og de kon-

servative. Grunnen til dette er sjølsagt at Grønt Gras-lederne til dels lever av å sitte i ledende posisjoner i Samskipnaden. På denne måten identifiserer de seg med bedriften Samskipnaden i stedet for studentene.

— I Bergen, der Grønt Gras ikke har noen slike posisjoner, støtter de husleieaksjonene.

FORHOLDET TIL SV

— Hva med USV?

— I Bergen hadde det nok blitt husleiestreiker uansett, men ellers i landet har utspillet fra NSU hatt stor betydning. Vi syns det er bra at USV har inntatt en mye åpnere holdning overfor oss. Det er tross alt staten og borgerskapet som er studentenes hovedfiende. Det er dessuten litt godt å slippe den evindelige partikranglinga med SV.

— Men SV-studentene klarer ikke å frigjøre seg fra moderpartiets Sovjet-vennlige holdning. Og uansett samarbeid på andre felter, kommer vi ikke til å slutte å angripe at de f.eks. nekter å støtte motstandskampene i Afghanistan.

Den sovjetiske invasjonen i Afghanistan har blitt sterkt fordømt, men enkelte har prøvd å moderere kritikken ved å trekke fram USA som den egentlige ulven: — Sovjets invasjon må ses på bakgrunn av den sterke amerikanske opprustninga ... — USA er nå den virkelige faren i Midt-Østen, Sovejts invasjon gir USA påskudd for å sikre seg nye baer i området ...

Bildet: Sjøppel fjernes i Teheran — i det amerikanske flagget!

Står USA bak Sovjets invasjon?

Her følger noen talleksempel som viser dette. Talla er fra 1976 og tendensen er styrket i åra etterpå.

Av stående armédivisjoner i Europa rådde NATO over 65 divisjoner og ca. 12 000 stridsvogner, Warszawapakten på sin side kunne skilte med ca. 141 divisjoner og 38 200 stridsvogner. (Kilde: Militärpolitikk och stridskrafter. Försvarsstabens informationsavdelning. Sverige, 1976)

Strategisk, kjernefysisk styrke: I 1963 hadde USA 424 interkontinentale ballistiske raketter mens Sovjet hadde 90. USA hadde 224 u-båtleverte ballistiske raketter mot Sovjets 107, og 630 langdistanse bombefly med atomvåpen mot Sovjets 190. Dette har endret seg. I 1976 er forholdet følgende: USA har 1054 interkontinentale ballistiske raketter — mens Sovjet nå har 1527. USA har 656 u-båtleverte mot Sovjets 845 og 387 langdistanse bombefly mot Sovjets 135. (Kilde: IISS, Military balance 77/78)

Det er ikke bare meningsløst, men i beste fall politisk ureddelig å legitimere sovjetiske okkupasjoner med «massiv amerikansk opprustning» — fakta viser at det er Sovjet som leder an i de militære opprustningene.

Sovjet vinner kontroll, mens USA taper

Et annet argument har gått ut på å «forklare» den sovjetiske inva-

sjonen i Afghanistan med at USA er i ferd med å styrke sitt grep om Midt-Østen og Gulfområdet.

Det eneste en kan føre i mar-ken som *tilsynelatende* støtter et sånt argument er USAs kontroll med Egypt/Israel gjennom Camp David-avtalen. Den var opplagt et angrep på PLO, men den har ikke ført USA en millimeter nærmere noen kontroll av denne delen av Midt-Østen. Derimot har PLO og de arabiske statene klart å bygge en kraftig front mot USA i størsteparten av den islamske verden. En front som også omfatter tidligere solide USA-støttepunkter som Saudi-Arabia og Jordan.

I Gulf-området er USAs problemer gedigne etter Iran ble rykket ut av grepet uten at USA vurderte seg sterke nok til å gjøre noe med det. USAs styrke i området har virkelig blitt demonstrert gjennom ambassadeokkupasjonen i Teheran: USA har ikke kunnet foreta seg noen verdens ting.

Mens Sovjet okkuperer Afghanistan, truer Pakistan og Iran og kraftig rustet opp sin base Sør-Jemen tett opptil Saudi-Arabia — sitter USA igjen med en forlatt øy som britene i sin tid gjorde bruk av, samt avtaler med Oman og Pakistan.

Hvem er det som truer Midt-Østen? Hvem er det som gjennomfører militære eventyr?

Zapata